

РЕШЕНИЕ

№ 18164

гр. София, 28.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Александрина Костадинова, като разгледа дело номер **11529** по описа за **2024** година докладвано от съдия Радина Карамфилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 72, ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР). Образувано е по касационна жалба на М. Е. Е., ЕГН: [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], „Делови център П.“, ет. 6, офис 606, чрез адв. М.Д. срещу Решение № 4036 от 05.09.2024 г. постановено по НАХД № 8622/2024 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 109 състав, с което е отхвърлена жалбата на М. Е. Е. срещу Заповед за задържане на лице рег. № УРИ-228зз-617/30.06.2023 г., издадена от В. Й. М., на длъжност командир на отделение 04 РУ-СДВР, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

Претендира се отмяна на решението поради неправилност, необоснованост и незаконосъобразност. Излагат се аргументи за липса на мотиви в оспорената заповед за задържане, както и за неправилност на изводите на СРС за наличие на фактическо основание за издаване на заповедта. Цитира се решение на СЕС, по дело № С-608/2021 г., като в тази връзка се твърди, че приетото от въззивния съд противоречи както на стандартите, установени в практиката на ЕСПЧ по дело срещу България, така и на практиката на СЕС.

В съдебно заседание по делото касаторът, редовно призован не се явява и не се представлява. В депозирано по делото становище от процесуалния му представител адв. Д. е заявено, че се поддържа касационната жалба. Претендират се разноски по реда на чл. 38, ал. 1, пр. 3 от ЗА и се прави възражение за прекомерност на претендираните от страна на ответника разноски.

Ответникът по касация – В. Й. М., на длъжност командир на отделение 04 РУ-СДВР, не се явява

лично и не се представлява. В депозиран, чрез процесуален представител юрк. В. – Г., по делото писмен отговор на жалбата и молба от 21.02.2025 г., се оспорва касационната жалба, като неоснователна. Намира решението на СРС за правилно и се моли същото да бъде оставено в сила. Претендира присъждане на разноски и прави възражение за прекомерност.

Представител на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна, а решението на СРС – за правилно.

Административен съд София-град, Х. касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК и от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу подлежащ на оспорване съдебен акт.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна, а решението на СРС е правилно и законосъобразно.

Касационният контрол за правилност на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

С оспорения акт, въззивният съд е отхвърлил жалбата на М. Е. Е. срещу Заповед за задържане на лице рег. № УРИ- 228зз-617/30.06.2023 г., издадена от В. Й. М., на длъжност командир на отделение 04 РУ-СДВР, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

За да достигне до този извод, първоинстанционният съд е установил следната фактическата обстановка във връзка с постановеното задържане от полицейските органи на М. Е. Е.. Приел е за установено, че със заповед № УРИ-228зз-617 от 30.06.2023 г., издадена от В. Й. М., на длъжност командир на отделение при 04 РУ - СДВР, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР в 00.30 ч. на 30.06.2023 г. М. Е. Е. е задържан за срок до 24 часа в помещение за временно задържане на 04 РУ на СДВР. В мотивите на заповедта било посочено, че задържането му е във връзка с „извършител проява на домашно насилие“. Заповедта за задържане е била връчена на касатора, за което свидетелства разписката към заповедта и последният бил освободен на същия ден - 30.06.2023 г., в 17.30 ч. Установено било също от доказателствата по делото и по-конкретно от приложеното по делото заверено копие на досъдебно производство (ДП) № 228 ЗМ 1100/30.06.2023 г. по описа на 04 РУ-СДВР, пр.пр. № 31357/2023 г. по описа на СРП, че същото е било образувано на основание чл. 207, ал. 1 от НПК, за това, че на 29.06.2023 г. в [населено място], в жилище, находящо се на адрес - [улица], вх. А, ет. 3, ап. 7, М. Е. Е. причинил на Ш. Ш. Р. лека телесна повреда, като деянието е извършено в условията на домашно насилие - престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 5а във вр. с чл. 130, ал. 1 от НК. Поради това бил и задържан и срещу него било започнато разследване.

Към административната преписка били приложени протокол за личен обиск на М. Е. Е. от 30.06.2023 г., декларация за правата на задържаното лице от 30.06.2023 г., разписка от 30.06.2023 г. за върнати вещи на задържаното лице, заверени преписи от материалите по образувано ДП № 228 ЗМ 1100/30.06.2023 г. по описа на 04 РУ - СДВР, пр. пр. № 31357/2023г. по описа на СРП, от които е видно, че по случая е образувано досъдебно производство, както и, че М. Е. Е. е бил

привлечен в качеството си на обвиняем за престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 5а, вр. с чл. 130, ал. 1 от НК, удостоверение за В. Й. М., специфична длъжностна характеристика за длъжността командир на отделение, от които се установява, че длъжностното лице, издало процесната заповед притежава компетентността да издаде същата.

За да постанови решението си, въззивният съд е обосновал правен извод, че оспорената заповед за задържане е издадена от компетентен орган по чл. 57, ал. 1 от ЗМВР, както и че при издаването ѝ не са допуснати процесуални нарушения. Приел е, че е налице материалноправното основание за задържането, а именно чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. За да постанови решението си, съдът се е позовал на събраните в хода на съдебното следствие доказателства, въз основа на които е обосновал правен извод, че заповедта е законосъобразно издадена, при липса на отменителните основания, визирани с разпоредбата на чл. 348 от НПК.

Настоящия съдебен състав счита, че фактите по делото са били правилно установени от СРС, като съдът е приложил правилно материалния закон и не е констатирал допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при издаването на оспорената заповед за задържане.

Така постановеното решение е правилно.

В него са изложени подробни мотиви относно законосъобразността на оспорената заповед. Фактите по делото са обсъдени поотделно и в тяхната съвкупност. Въз основа на правилно установената фактическа обстановка са направени обосновани изводи относно приложението, както на материалния, така и на процесуалния закон. Фактическите констатации и правните изводи формирани от въззивния съд се споделят напълно от настоящата инстанция.

В заповедта е посочено правно основание за издаването ѝ - чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, както и фактическо основание за издаването ѝ на посоченото правно основание -достатъчно данни за извършено престъпление /извършител проява на домашно насилие/.

Спазвайки принципа на служебното начало, съдът е установил, че действително към момента на издаване на заповедта данни за извършено престъпление са съществували, т.е. пред СРС е доказано посоченото в оспорвания акт фактическо основание, както и че същият съдържа правно и фактическо основание за издаването му. Въпросът за последващото му доказване не може да бъде предмет на разглеждане в административното производство, респ. нарушителят да черпи по този начин благоприятни правни последици за себе си. Дали ще бъде доказано или не е един бъдещ, евентуален юридически факт, който обаче е неотнормисим в настоящето производство при преценката за законосъобразност на процесната заповед.

Според чл. 5, § 1, б."с" КЗПЧОС никой не може да бъде лишен от свобода освен в случай на законен арест или лишаване от свобода на лице с цел да се осигури явяването му пред предвидената в закона институция при обосновано подозрение за извършване на престъпление или когато обосновано е призната необходимостта да се предотврати извършване на престъпление или укриване след извършване на престъпление. Изпълнено е и изискването задържането да е извършено в съответствие с процедури, предвидени от закона.

В действителност в заповедта не е описана фактическата обстановка, но съгласно съдебната практика няма пречка такова описание да се съдържа и в други документи от административната преписка. В този смисъл е ТР № 16/1975 на ОСГК, съгл. което мотивите за издаване на административния акт могат да се съдържат и в други документи от административната преписка. В случая такива са приложените и приети по делото - ДП № 228 ЗМ 1100/30.06.2023 г. по описа на 04 РУ-СДВР, пр.пр. № 31357/2023 г. по описа на СРП, докладна записка относно извършена проверка по преписка № 228000-10800/23 г., заявление от Ш. Ш. Р., сведение от Ш. Ш. Р., протокол за установяване на първоначални данни за извършен акт на домашно насилие, декларация от Ш. Ш. Р., протокол за предупреждение и съдебномедицинско удостоверение, в

които се съдържат всички необходими сведения и данни, обосновавали необходимостта от задържане на жалбоподателя и настоящ ответник по касация. Именно на тези мотиви, относими към задържането, правило се е позовал СРС и с оглед на това касационната инстанция споделя изводите, че задържането е мотивирано. То е мотивирано именно с извършваната от полицейските органи проверка за наличие на престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 5а, вр. с чл. 130, ал. 1 от НК.

По силата на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. За да бъде приложена тази норма е достатъчно наличието на данни за извършено престъпление, както и данни това престъпление да е извършено именно от задържаното лице. Понятието „данни“ по смисъла на ЗМВР и понятието „достатъчно данни“ по смисъла на чл. 207, ал. 1 НПК имат различно съдържание. За да бъде образувано досъдебно производство по реда на НПК, е необходимо да са налице достатъчно данни, които да обосноват основателно предположение, че има извършено престъпление. При налагане на мярката "задържане за 24 часа" по реда на чл. 72 ЗМВР са необходими само данни за извършено престъпление, т.е. тези данни може да не са достатъчни за образуване на досъдебно производство, но да са достатъчни да се направи извод, че задържаното лице има съпричастност към извършване на съответното престъпление. В процесния случай такива данни са безспорно установени, като задържаното лице е било наясно с основанията за задържането му и изложените в тази връзка в касационната жалба доводи са неоснователни.

С оглед на извършеното по-горе разграничение между съдържанието на понятието „данни“ и „достатъчно данни“, следва изводът, че разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР не предполага доказаност от субективна и обективна страна на извършено престъпление, а единствено наличие на данни за извършено престъпление. Такива данни са установени по делото. В случая приложената ПАМ се оправдава от законовите цели за задържане.

При задържане на посоченото правно основание – данни за извършено престъпление, не е необходимо да са налице доказателства за осъществено от задържаното лице престъпление, а само данни, обосноваващи предположение в посочения смисъл. От събраните в хода на съдебното производство доказателства може да се направи извод за фактическите основания на задържането, в частност на причините за същото. Достатъчно е само наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъпление, което дава право на административния орган при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката, дори без да се поставя условие за точна квалификация на деянието, а още по-малко е задължително престъплението да е безспорно и окончателно установено, да е повдигнато и предявено обвинение и т.н. Въпросът дали конкретно лице е извършител на конкретно деяние и дали то е извършено от него виновно, подлежи на пълно, всестранно и обективно разследване в рамките на наказателното производство. За целите на задържането по реда на чл. 72 ЗМВР наличието на такива категорични данни, които да обвързват задържаното лице със соченото нарушение, не са задължителни, като задържането се извършва не поради несъмненост на фактите, а с оглед тяхното изясняване.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че решението на СРС е правилно и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на осн. чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 80 лв, като неоснователно е направеното от страна касатора възражение за прекомерност.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 1 и ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XXII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4036 от 05.09.2024 г. постановено по нахд № 8622/2024 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 109 състав.

ОСЪЖДА М. Е. Е., ЕГН: [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], „Делови център П.“, ет. 6, офис 606, чрез адв. М.Д. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, разноси по делото в размер на 80 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: